hakkasime neid sõma, agga need ei annud toidust egga rammo, sure nälgagga meie sõime ommad kingad jallast. Teised hakkasid mind haukutama ja minnoga waitlema, et ma neid ollin eksitanud ja selluggese hirmsa hädda sisse saatnud, ähwardasid jo mind ärratappa ja piddid siis mind sõma. et nälg oli! Ma pallusin wägga, ja ütlesin: meinad, ärge tehhem ennam patto, waid kahhetsegem ühtlasse ja palluqem Jummalat, ehk ta weel hallastab, ja peästab meid. Agga peästmist ei olnud, meie nõrkusime keik, ja wendamal päwal pärrast kui meie Saaresse olime sanud surri Kokkapois Mihkel, teisel hommikul jälle Talli pois Jaan. Minna püüdsin hauko tehha ma sisse ja neid mahha panna, agga ei jaksand ennam. Nüüd mul olli ohhastust kül. Teisel hommikul näggin, et tuul Saare pealt otse kohhe Ma pole olli. Ma arwasin: parrem on ommeti merresse uppuda, kui siin nälga surra. Ma wõtwõtsin kahhest Saunast need uksed ärra, pannin teise teise peale poikiti, ja kinnitasin neid ni palio kui sündis, läksin siis isse peale ja lükkasin Saarest merresse ja andsin ennast nenda Jummala holeks. Tükk maad olli tuul mind jo Saarest ärra ajand Ma pole siis ma ei tea, kas minnestus mopeale tulli, woi mis minnoga sündis. Kui ma jälle hakkasin moistma, leidsin ma ennast selle ausa Mehhe toas.

Ranna rahwas räkis siis mulle, et nemmad ollid lainud hommiko ommad wõrkud merrest ülleswõtma, siis olli kaugelt middagi nende wasto paistnud, nemmad ollid sinna soudnud ja tedda meest nenda laua peal leidnud, omma wennesse aitnud ja male tonud.

Rummala melega ollid nemmad temmale ühhe korraga wägga palio süa annud tem-